

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciel: C. Giolito, pełnomocnik)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 24 marca 2011 r. w sprawie T-377/06 Comap przeciwko Komisji, w którym Sąd oddalił skargę o stwierdzenie nieważności części decyzji Komisji C(2006) 4180 wersja ostateczna z dnia 20 września 2006 r. dotyczącej postępowania na mocy art. 81 (WE) i art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/F-1/38.121 — Złącza) — Sektor złączy miedzianych i ze stopów miedzi — Naruszenie prawa do niezawisłego i bezstronnego sądu — Naruszenie zasady ścisłej wykładni ustawy karnej — Pojęcie „publicznego zdystansowania się” — Przeinaczenie dowodów — Brak uzasadnienia

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Comap S.A. zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 252 z 27.8.2011

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 10 kwietnia 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof — Niemcy) — Postępowanie karne przeciwko Minh Khoa Vo

(Sprawa C-83/12 PPU) (¹)

(Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości — Rozporządzenie (WE) nr 810/2009 — Wspólnotowy kodeks wizowy — Artykuły 21 i 34 — Ustawodawstwo krajowe — Nielegalne wprowadzenie obywateli państw trzecich na terytorium państwa członkowskiego — Wizy uzyskane poprzez podstępne wprowadzenie w błąd — Kara nałożona na organizatora nielegalnej imigracji)

(2012/C 174/20)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesgerichtshof

Strona w postępowaniu karnym przed sądem krajowym

Minh Khoa Vo

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Bundesgerichtshof — Wykładnia art. 21 i art. 34 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 810/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Wizowy (Dz.U. L 243, s. 1) — Przepisy krajowe przewidujące kary dla osób przewożących nielegalnie cudzoziemców na terytorium krajowe — Zastosowanie sankcji w sytuacji gdy chodzi o cudzoziemca posiadającego wizę uzyskaną wskutek podstępnego wprowadzenia w błąd właściwego organu innego państwa członkowskiego, która nie została jeszcze unieważniona na mocy wspomnianego rozporządzenia

Sentencja

Wykładnia art. 21 i 34 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 810/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Wizowy (kodeks wizowy) należy dokonywać w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie wynikającej z przepisów krajowych karalności pomocy w nielegalnej imigracji w przypadkach, w których przemycają osoby, obywatele państw trzecich, posiadają wizę uzyskaną wskutek podstępnego wprowadzenia w błąd poprzez podanie nieprawdy właściwemu organowi państwa członkowskiego wydania wizy co do rzeczywistego celu podróży, chociaż wiza ta nie została uprzednio unieważniona.

(¹) Dz.U. C 126 z 28.4.2012.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 6 marca 2012 r. — Josef Probst przeciwko mr.nexnet GmbH

(Sprawa C-119/12)

(2012/C 174/21)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Josef Probst

Strona pozwana: mr.nexnet GmbH

Pytania prejudycjalne

Czy art. 6 ust. 2 i 5 dyrektywy 2002/58/WE (¹) zezwala na przekazanie cesjonariuszowi wierzycelności z tytułu opłat za usługi telekomunikacyjne, przez usługodawcę, danych o ruchu, jeżeli u podstaw cesji dokonanej w celu windykacji zaległych wierzycelności, poza ogólnym obowiązkiem przestrzegania tajemnicy łączności i ochrony danych na podstawie obowiązującego ustawodawstwa, leżą następujące warunki określone w umowie:

Usługodawca i cesjonariusz zobowiązują się do przetwarzania i wykorzystywania chronionych danych tylko w ramach ich współpracy i wyłącznie w celu leżącym u podstawy zawartej umowy i każdym wypadku we wskazany sposób,

sকoro tylko wgląd do chronionych danych nie będzie już konieczny do zrealizowania tego celu, wszystkie istniejące w tym zakresie chronione dane należy usunąć w sposób uniemożliwiający ich odtworzenie lub zwrócić,

każda ze stron umowy jest uprawniona do kontrolowania przestrzegania ochrony i bezpieczeństwa danych przez odpowiednio drugą ze stron umowy w rozumieniu niniejszego porozumienia;

przekazane poufne dokumenty i informacje mogą być udostępniane tylko tym pracownikom, którym są one niezbędne do wykonania umowy,

strony umowy zobowiążą swoich pracowników zgodnie z niniejszą umową do zachowania poufności;

na żądanie, jednakże najpóźniej z momentem zakończenia współpracy, wszystkie istniejące w tym zakresie poufne informacje należy usunąć lub zwrócić drugiej stronie?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 2002 r. dotycząca przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej (dyrektywa o prywatności i łączności elektronicznej, Dz. U. L 201 s. 37)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Mercantil n° 1 de Granada (Hiszpania) w dniu 8 marca 2012 r. — Promociones y Construcciones BJ 200 S. L. i inni

(Sprawa C-125/12)

(2012/C 174/22)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Juzgado de lo Mercantil de Granada

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Promociones y Construcciones BJ 200 S. L., Ignacio Alba Muñoz, syndyk Promociones y Construcciones BJ 200 S. L. oraz Agencia Estatal de la Administración Tributaria (organy skarbowe)

Pytania prejudycjalne

1) Czy w sytuacji gdy postępowanie sądowe jest postępowaniem upadłościowym otwartym w wyniku stwierdzenia niewypłacalności dłużnika, to artykuł 199 ust. 1 lit. g) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, stanowiący, że „1. Państwa członkowskie mogą postanowić, że osobą zobowiązaną do zapłaty VAT jest podatnik — odbiorca następujących transakcji: (...) g) dostawa nieruchomości zbywanych przez dłużnika z tytułu wyroku w ramach procedury przymusowej sprzedaży” należy interpretować w ten sposób, że obejmuje on jedynie transakcje, które ściśle odpowiadają likwidacyjnemu charakterowi tego postępowania czy też etapowi likwidacyjnemu, na którym to postępowanie się znajduje, w taki sposób, że sprzedaż rzeczonych nieruchomości musi mieć miejsce wskutek całkowitej likwidacji majątku dłużnika, czy też biorąc pod uwagę to, iż postępowanie upadłościowe może doprowadzić, jako jedna z opcji, do likwidacji upadłego przedsiębiorstwa, to wskazany powyżej przepis dyrektywy obejmuje także jakiegokolwiek zbycie nieruchomości dokonane przez dłużnika postawionego w stan upadłości w toku postępowania upadłościowego?

2) Czy art. 199 ust. 1 lit. g) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, należy interpretować w ten sposób, że „procedura przymusowej sprzedaży”, o której mowa w tym przepisie, obejmuje sądowe zbiorcze postępowanie upadłościowe, w ramach którego dokonane zostało dobrowolne zbycie jednego lub więcej składników majątku, niezależnie od tego, iż postępowanie upadłościowe nie znajdowało się w fazie przymusowej likwidacji majątku, zaś sprzedaż miała miejsce jedynie ze względu na korzystną sposobność; czy też przeciwnie, przywołane pojęcie obejmuje wyłącznie przymusową sprzedaż sądową mającą na celu likwidację majątku dłużnika?

3) W tym ostatnim przypadku, jeżeli art. 199 ust. 1 lit. g) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej odnosi się wyłącznie do przymusowej sprzedaży sądowej mającej na celu likwidację majątku dłużnika, czy należy interpretować przywołany wyżej przepis w ten sposób, że wyłącza on możliwość zmiany podatnika VAT w przypadku zbycia nieruchomości przez dłużnika w upadłości, dokonanego ze względu na korzystną sposobność i pozytywne skutki dla interesów upadłości, poza wszelkim procesem całościowej likwidacji majątku upadłego i co za tym idzie, należy zaniechać zastosowania przepisu prawa krajowego, który rozszerzył zakres zastosowania art. 199 ust. 1 lit. g) dyrektywy 2006/112 na takie stany faktyczne, których ta norma nie przewiduje?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht des Landes Sachsen-Anhalt (Niemcy) w dniu 8 marca 2012 r. — Magdeburger Mühlenwerke GmbH przeciwko Finanzamt Magdeburg

(Sprawa C-129/12)

(2012/C 174/23)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Finanzgericht des Landes Sachsen-Anhalt

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Magdeburger Mühlenwerke GmbH

Strona pozwana: Finanzamt Magdeburg

Pytanie prejudycjalne

Czy decyzja Komisji C(1998) 1712 z dnia 20 maja 1998 r. (¹) pozostawiła ustawodawcy niemieckiemu zakres swobody implementacyjnej przy formułowaniu § 2 zdanie drugie pkt 4